

ЛЕКСИЧНЕ НАПОВНЕННЯ ТЕМАТИЧНОЇ ПІДГРУПИ «НАЗВИ ПОСТІЛЬНИХ РЕЧЕЙ» В УКРАЇНСЬКИХ КАРПАТСЬКИХ ГОВОРАХ

Анотація. У статті розглядаються назви постільних речей, зокрема подушки, матраца, покривала, різновидів ковдри, перини, зібрані автором експедиційним методом в українських говорах Карпат протягом 2002 – 2006 років. Мовний матеріал аналізується у лінгвогеографічному, лексико-семантичному та етимологічному аспектах.

Ключові слова: номен, побутова лексика, семантична мікрогрупа, тематична група лексики, українські карпатські говори.

Summary. In the given item the name of household things, namely the name of a bed linen, sheet, blanket, pillow and coverlet, collected in Ukrainian patois from Carpathian Mountains during 2002–2006 are considered. The dialect material has been study by etymological, semantic and area linguistics' aspects. **Key words:** everyday vocabulary, dialect lexicon, lexico-semantic group, semantic microgroup, etymology, nomination, Ukrainian Carpathian patois.

Лексико-семантична підгрупа “Назви постільних речей”, що об’єднує лексичні одиниці на позначення предметів побуту, які, використовуючись у повсякденному житті для відпочинку, виконують утилітарну й атрибутивну функцію, входить до складу тематичної групи “Назви хатніх речей”. Деякі лексичні одиниці цієї підгрупи неодноразово опинилися у полі зору діалектологів, зокрема Й.О. Дзєндзелівського [ЛАЗО; Дзєндзелівський], П.М. Лизанця [УУМК; Лизанець], В.С. Ващенко [Ващенко], Г. Войтів [Войтів], І.О. Федоровської [Федоровська], О.О. Бодника [Бодник]; детальніше про стан вивчення ТГЛ “Назви хатніх речей” див. нашу публікацію [Піцура, 2008]. Однак досі нам не доводилось зустрічати окремої праці, предметом вивчення якої була б ця група лексики, що зумовлює актуальність нашого дослідження.

У цій статті спробуємо проаналізувати діалектні назви постільних речей, зібрані нами в польових умовах у 115 карпатських говірках Закарпатської, Львівської, Івано-Франківської та Чернівецької областей, у лінгвогеографічному, лексико-семантичному та етимологічному аспектах.

У межах лексико-семантичної підгрупи “Назви постільних речей” об’єднано 103 лексичні одиниці на позначення семи денотатів.

1. Подушка для снання: *пóдушка*, *пóдушчїна*, *пáрна*, *кúрта пáрна*, *зáголовок*, *зáгловок*, *заголоўча*, *зáголоўчик*, *парн’ўх*, *ж’їник*. Див. додаток, карта № 3; а також ДЛАЗО, I, к. 157; Лиз1970, к. 110.

Назва *пóдушка*, що на зазначеній території є основною для іменування описуваної реалії, продовжується у буковинських [ГБ, 202; ГМ, 358], наддністрянських [Шило, 211], надсянських, частині південнолемківських [ДУЗЛП, 108], волинських [Корз., 187], поліських [Грим., 126; Лис., 165; ПрП, 137] та ще деяких українських говірках [Гр., III, 248; Жел., 678]. Окрім значення ‘набитий пухом, пір’ям, сіном мішок, який використовується як м’яка підстилка під голову, для сидіння та інших цілей’ [СУМ, VI, 763], в українських говорах вживається ще як ‘дерев’яний брусок, який лежить на залізній осі воза’, ‘нижній сніп у копі’ [Шило, 211], ‘перина’, ‘клунок з особистими речами, які молода бере з собою до дому молодого’ [Он., II,

96], ‘деталь упряжі, що кладеться під хомут’ [Корз., 187]. Ареал назви продовжується у ряді слов’янських мов; пор. рос. *подушка* ‘подголовье, мешок, набитый пухом, перьями, шерстью, соломой, под головы или для сиденья, подложки’ [Даль, III, 213], бр. *падушка*, др. *подушка*, пол. *poduszka*, ч., слц. *poduška* id. [ЕСУМ, IV, 477–478]. Загальноприйнятій етимології досі немає. Здебільшого зіставляється з польським *duchna* ‘велика подушка’, ч. *duchna* ‘перина’, хорв. *духња* id. і зводиться до праслов’янського *dux-* ‘назва надutoї речі’ [ib.; Ф, III, 301; Циг, 312]. Були спроби вивести форму *подушка* від приимениково-іменикового сполучення *podъ icho* ‘під вухо’ подібно до французького *oreiller* ‘подушка’ від *oreille* ‘вухо’ [Machek ESJČ, 467]. Брюкнер польське *duchna* пов’язує із словом *duch* ‘дух’ [Br., 426]. Очевидно, *подушка* є давнім спільним східнослов’янсько-західнослов’янським утворенням.

Подушчїна – суфіксальний десемантизований деминутив від основи слова *пóдушка*, засвідчений ще у буковинському [ГБ, 202; ГМ, 358], наддністрянському; [ВхБ, 286; Шило, 211] та поліських говорах [Грим., 126; ПрП, 137], у яких значення ‘мала подушка’ збережено.

Ізгласа назви *зáголовок* продовжується у наддністрянських; пор. *заголовіе*, *заголовчá*, *заголівчї*, *зáгулувок*, *зáголовок* ‘невелика подушка’, ‘частина ліжка, де лежить подушка’ [Шило, 119], ‘хустка на голову дитині’ [ВхБ, 266], лемківських; пор. *заголовчок* [ВхГЛ, 415; ВхЗн, II, 238, UNS, 172] та окремих буковинських говірках; *зáгловок* ‘т.с.’ [ГБ, 202, ГМ, 358]. У значенні ‘подушка’ *зáголовок*, *заголовачикъ* фіксується писемними пам’ятками XVI ст. [ССТУМ, 9, 255] та послідовно подається лексикографічними джерелами II пол. XIX – поч. XX ст. [Жел., 239; Гр., II, 28]. В українських говорах повноголосна форма *зáголовок*, очевидно, є давнім префіксально-суфіксальним дериватом від праслов’янського за походженням *голова*; прас. **golva* ‘голова’ [ЕСУМ, I, 551], від якого іншими слов’янських мовах паралельно утворені аналогічні назви; пор. п. діал. *ząłówek* [Br., 144], сх.-слц. *zählavek*, н.-луж. *ząłówk*, в.л. *zählówk* [ДУЗСП, 59], на прикладі яких простежується результат рефлексії звукосполучення **tolt* у відпо-

відні слов'янські *-оло-*, *-ла-*, *-ю-*. Зафіксоване у крайніх ужанських та поодиноких північнобойківських говірках *за́головок* – наслідок впливу сусідніх польських говорів.

На власне діалектному ґрунті суфіксальним способом утворені демінутиви *заго́лоу-чик* ч. р., *за́голов-ч-а* с. р., останнє зустрічаємо й у праці І. Верхратського [ВхЗн, I, 218].

На межі ужанських та боржавських говірок паралельно вживаються *па́рна* та *за́головок*, у протиставленні яких реалізується сема 'розмір виробу': *за́головок до́вгий, на вс'ю́ ширину́ по́стели, а па́рна – ма́ла* (с. Березники Сваляв.). У боржавській говірковій групі, де назва *за́головок* не функціонує, а *па́рна* – багатозначне слово, для ідентифікації цієї реалії мовцями використовується описова назва *ку́рта па́рна*, якій на основі ДО 'величина', 'призначення виробу' протиставляється *до́вга па́рна* 'перина'.

Окрім боржавських та марамороських, назва *па́рна* поширена в українських говірках Румунії; пор. укр. *па́рна, па́рничка* 'подушка', 'перина, перинка' [ГП, 304; УГР, 681], рум. *perna* 'т.с.' [ib. 683]. В українських говірках слово вважається мадяризмом; пор. угор. *párna* 'подушка' [ВхЗн, I, 244], останнє – результат видозміни слов'янського за походженням слова *perina* [ЕСУМ, III, 269].

Парн'ух – власне діалектний суфіксальний дериват від запозиченої основи, можливо, із пейоративним відтінком у семантиці (пор. з тим самим формантом *спл'ух* 'назва особи, що дуже любить спати').

У поодиноких ужанських говірках виявлена лексема *ж'іник*, етимологія якої неясна. Можливо, це результат асиміляції слова *жітник*, яким могли ідентифікувати подушку, наповнену солом'яною жита. Тут варто додати, що, за свідченням респондентів, невеликі вишивані подушки, наповнені солом'яною з'явилися у побуті закарпатських сіл у II пол. ХХ ст. Функціонального навантаження вони не мали, виконували тільки атрибутивну роль.

2. Невеличка декоративна вишивана подушка: *па́рничка, парні́на* (закарп.), *по́душка* (част. гуц.), *по́душечка* (бойк.), *за́го́лоу́ча, за́го́лоу́чик* (зак. ужан.), *за́го́лоу́ча* (зах. Перечин.), *йа́сик, йа́с'ік, йа́с'ок, йа́сики, йа́с'кі, йа́с'ічок* (бойк., част. гуц), *дива́нка* (9, 27), *вышывана по́душка* (26, 93), *вышывана по́душка* (39, 40), *вышивано́е за́го́лоу́ча* (37), *в'ушитий за́головок* (63), *па́рна ушывана* (98).

Від основи синонімічних слів *па́рна, за́головок, по́душка* суфіксальним способом утворені: *па́рничка* (формант *-оч'к-*), *парні́на* (*-ин*), *за́го́лоу́ча, за́го́лоу́ч'а* (усіч. осн. + *-к-*), *за́го́лоу́чик* (усіч. осн. + *-чик-*), *по́душечка* (усіч. осн. + *-ечк-*). Територія поширення вищенаведених демінутивів накладається на ареал їх мотивуючих назв.

За аналогічною моделлю суфіксальним способом від засвоєного під впливом літературної мови іменника *диван* 'рід великих м'яких меблів для сидіння і лежання' [СУМ, II, 270] утворений етимологічно прозорий говірковий неологізм *дива́нка*.

На території бойківського та східній частині гуцульського говору (див ще [Нег., 195; Гг, 224]) домінуючою для описуваної реалії є назва *йа́сик* з великою кількістю фонетичних варіантів. Її ареал простягається далі на схід на території буковинських [Прокопенко, 427], надністрянських [Шило, 287], волинських [Корз., 267], поліських [Грим., 183; ПрП, 137; Лис., 240] та деяких центральних говорах [Гр., IV, 544]. Із ремаркою 'діалектне' *я́сик* 'маленька подушечка' наводиться у [СУМ, XI, 653]. Очевидно, це запозичення з польської мови; пор. п. *jasiek* – жартівлива назва подушки під голову, пов'язана з ім'ям *Іван*, польське *Jas, Jaska* [Вг., 198].

На власне діалектному ґрунті від запозиченої основи суфіксальним способом утворена зменшено-пестливе *йа́с'ічок*, що трапляється ще у поліських говірках [Грим., 183; ПрП, 137].

3. Матрац, набитий солом'яною: *соломі́яник, солом'я́нік, солом'я́ний матра́ц, с'ін'ик, струж'я́к, струж'я́к, стр'ожок, солом'я́к, солом'я́к, матра́ц, матра́с, пла́хта, вер'ета*. Див. додаток, карта № 4; Лиз1970, к.108.

Ядро цієї мікрогрупи становлять власне діалектні деривати, утворені за словотвірною моделлю 'назва матеріалу наповнення' – 'назва виробу'.

Соломі́яник (*соломі́янік, солом'я́нік*), що своїм корінням сягає праслов'янського іменника **solma* [ЕСУМ, V, 349], в українських говорах є полісемантичною назвою: пор. *соломі́янік, солом'я́нік* 'солом'яний капелюх' [Гг, 175; Грим., 148; ПрП, 138], 'солом'яний засік для зерна' [Лис., 201], 'прикраса з солом'яної підвішували в хаті до стелі', 'посудина, виплетена з солом'яної для зберігання зерна' [Арк., II, 161], 'підстилка' [Он., II, 236], 'виплетений із солом'яної кошик, у якому несуться кури', 'оборіг, покритий солом'яною' [зап. авт.]. Словником української мови слово *солом'я́ник* у всіх його значеннях кваліфікується як 'розмовне' [СУМ, IX, 450].

За ДО (диференційною ознакою) 'матеріал наповнення' назві *соломі́янік* в окремих бойківських та марамороських говірках протиставляється *с'ін'ик* 'матрац, наповнений сіном', що відоме у цьому ж значенні ще буковинським [ГМ, 366], поліським говіркам [ПрП, 139; Грим., 146], фіксується словником Желехівського-Недільського [Жел, 868] та як нормативне наводиться у [СУМ, IX, 226], пор. *сінник* 'матрац, набитий сіном або солом'яною'. Це суфіксальний власне український дериват від успадкованого з праслов'янської мови іменника *сіно*; пор. прасл. *sěno* id. [ЕСУМ, V, 255]. У повоєнні часи нерідко такий матрац за відсутності солом'яної наповнювали листям: 'до *соломі́яніка* дода́вали лист'и *букове*' (с. Боберка Львів.), та на лексичному рівні цей факт у вигляді окремого слова не реалізувався.

Фонетичний варіант *стр'ожок*, зафіксований в поодиноких гуцульських говірках Івано-Франківщини, очевидно, є запозиченням з німецької мови; пор. нім. *Strohsack* 'солом'яний матрац' [Лиз1970, 1824], через посередництво польської;

пор. п. *strosak* ‘сінник’, що фіксується з XV ст., пізнішою є форма *strusak* id. [Вг., 520]. За даними словників, форма *стружак* фіксується ще у буковинських говірках [ГМ, 366], а в інших українських говорах за межами Карпат не відома. Зважаючи на лінгвогеографію слова та спогади респондентів, цілком можливо, що *стружак* – результат народноетимологічного зближення німецького *Strohsack* із власним іменником *стружка* ‘відходи у вигляді тонких стрічок або частинок неправильної форми, що утворюються під час стругання деревини’ [СУМ, IX, 789], якою жителі гірських районів за браком соломи наповнювали саморобні матраци.

Лексема *солможак*, за твердженням П.М. Лизанця, запозичена з угорських говірок; пор. угор. *szalmazsak* ‘солом’яний матрац’ [Лиз1970, к. 108]. Відзначимо, що у складі цього мадяризму, подібно, як і в *пárна*, можемо простежити давні слов’янські впливи; пор. частину угор. *szalma* з відповідним прасл. **solma* ‘солома’ [ЕСУМ, 5, 349].

Повноголосий варіант назви *солможак*, що трапляється також в українських говірках Румунії (пор. *солможак* ‘т.с.’ [УГР, 699]), виник, напевно, у результаті контамінації двох діалектних слов’янських назв: *солومی́тник* ‘набитий соломою’ та *стужак* ‘набитий стружкою матрац’. У наш час ця реалія майже не використовується у побуті, а її давні назви (*верета*, *плáхта*, *с’ін:ик*, *солможак*, *стрóжок*, *струж(л)’ак*) витісняються з живого мовлення засвоєною літературною нормою *матра́ц* ‘м’яка товста підстилка для лежання; частина ліжка або дивана з дерев’яним каркасом і пружинами всередині, яку можна знімати’ [СУМ, IV, 652]. Остання активно вживається українськими говорами; див. ще [ПрП, 139; Грим., 94; УГР, 699], фіксується у лексикографічних джерелах II пол. XIX ст. [Жел., 429] і є давнім запозиченням із західноєвропейських мов через посередництво німецької; пор. нім. *Matratze*, слат. *materacium*, що від ар. *matrah* ‘підстилка’ [ЕСУМ, III, 416; Лопушанс., 51].

У досліджених говорах спостерігаємо паралельне вживання форм *матра́ц* і *матра́с*, аналогічна ситуація й у поліських говірках [ПрП, 139; Гр., 94], що є результатом впливу російської мови; пор. рос. *матрас* ‘т.с.’, що від голл. *matras* [Черн, I, 515; Ф, II, 582–584].

4. Бавовняна ковдра: *покрóвец*, *покрóвиц*, *покр’в’е”ц*, *покривáло*, *укривáло*, *л’їжник*, *джерга*, *дж’їрга*, *барані́ця*, *ват’аній покрóв’иц*, *покрóвиц*, *воў’аній*, *коц*, *годз*, *верета*, *верен’а*, *коўдра*, *кóверец*, *од’їйáло*. Див. додаток, карта № 6.

Номен *покрóвец* охоплює майже всю територію південно-західного наріччя та суміжні українські говірки Румунії, є полісемантичною назвою: пор. *покрóвец*, *покр’івец* ‘килим’ [УГР, 684], ‘покривало на коня’ [ВхЗн, I, 248; II, 260], ‘покривало на ліжку, переважно фабричне’ [Гг, 153; ПГ, 147], ‘марля, якою покривають мерця’ [Моск., 60], ‘кришка для покриття вуликів’, ‘будь-яка кришка

[Гр., III, 278], але у [СУМ, VII, 50] маркується як рідковживаний архаїзм. *Покрóвец* – суфіксальний дериват від іменника *покрóв* ‘верхній шар, який покриває що-небудь’, ‘покривало’ [СУМ, VII, 51].

Синонімічне *покривáло* займає ширший ареал, ніж вищеописане *покрóвец*; пор. *покривáло* у поліс. ‘покривало з тонкого серпанку, яким заміжні жінки пов’язують голову поверх очіпка, намітка’, ‘фабричне покривало на ліжку’ [Грим., 127; ПрП, 141], ‘домоткане полотнище покривати ліжку’ [ПрП, 141], у центральноукр. говорах ‘намітка’, ‘покривало мерця’ [Гр., III, 278]. Слово фіксується лексикографічними джерелами з II пол. XIX ст.: *покривало*, *покриван’е*, *покривальниця* [Жел., 686], а в узагальненому значенні ‘шматок тканини, яким покривають кого-, що-небудь’ – літературна норма [СУМ, V, 44]. Очевидно, *покривáло* утворене суфіксальним способом від дієслова *покривати*, яке виводиться від прасл. **kryti* ‘крити’, що з і.е. **krā(u)-* ‘укривати’ [ЕСУМ, III, 95], за аналогією до форми *прости́рало*, *прости́рало*. Сема ‘те, чим накриваються’ у словах *покрóвец*, *покривáло*, за нашими спостереженнями, є вторинною, оскільки вони активніше функціонують як репрезентанти семи ‘те, чим що-небудь покривають, накривають’. Див. п. 7.

Від цієї ж дієслівної основи утворений префіксально-суфіксальний дериват *укривáло* ‘тоненьке байкове покривало’, якому у гуцульському говорі за ДО ‘зовнішній вигляд’, ‘товщина’, ‘спосіб виготовлення’, ‘матеріал виготовлення’ протиставляються лексеми *л’їжник*, *джерга* ‘домоткана ковдра із вовни’, *верета*, *верен’а* ‘домоткане полотнище із полотняних смужок’, *барані́ця* ‘ковдра із овечої вичищеної шкури’, утворюючи чотиричленний опозиційний ланцюжок. У його складі синонімічні елементи *л’їжник* – *джерга*, *верета* – *верен’а* семантично різняться між собою за другорядними ознаками ‘тип орнаменту’, ‘функціональне призначення’.

Назва *л’їжник*, окрім гуцульських та контактуючих південнобойківських (див. ще [Жел., 408; Гг, 113; ПГ, 94]), поодинокі відома ще поліським говіркам; пор. *л’їжник*, *л’їжник* ‘кольорове домоткане полотнище застеляти ліжку’, ‘вовняна ковдра’ [Грим., 88], а в значенні ‘домоткана ковдра, звичайно вовняна’ без жодних обмежувальних ремарок подається у [СУМ, IV, 507]. Очевидно, *л’їжник* – суфіксальний дериват від іменника *ліжко*, що від прасл. походження дієслова *лежати*; пор. прасл. **ležati* [ЕСУМ, III, 212–213], словотвірне значення якого ‘назва виробу для покриття предмета, вказаного твірною основою’.

На території гуцульського говору та контактуючих українських говірок Румунії функціонує назва *джерга*, що є полісемантичною і позначає: ‘вовняний килим без взору’ [ГБ, 158; ГП, 287], ‘вовняна домоткана ковдра’ [УГР, 652], ‘грубе домоткане рядно, ковдра з вовни, ткани в кольорову смужку, якими застеляють ліжку’, ‘грубе домоткане рядно з конопель або вовни, яким застеляють ліжку або вкривають коня’, ‘старий ліжник’ [Гг,

56; ПГ, 47; Жел., 179]. Б. Грінченко подає ще одне значення – ‘вид подушки’ [Гр., I, 375], певно, помилкове, оскільки у цитованому ним уривку із праці В. Шухевича «Гуцульщина» йдеться про згорнуту ковдру, яку використовували як підстилку під голову, прототип подушки. У закарпатських говірках ареали номена *джерга* згасаючі, у свідомості мовлян поступово втрачається семантичний зв'язок між денотатом та словом, останнє асоціюється з товстим, грубим, незручним видом одягу (боржав. гов.). Відома ця назва ще деяким слов'янським мовам; пор. болг. *черга* ‘дерюга’, ‘ряднина’, хорв. *черга* ‘циганське шатро’. Очевидно, це запозичення з турецької мови; пор. тур. *çerge* ‘палатка, курінь’, через посередництво румунської мови; рум. *cérgă* ‘ковдра, покривало з грубого сукна, попона’ [ЕСУМ, II, 49; Rud., II, 76]. Під впливом українських говорів лексема *дерга* поширилася у говорах польської мови; пор. п. *derha* ‘килим попона’ [Вг., 87].

У наддністрянських, поліських та степових говорах ізоглосу лексеми *джерга* продовжує форма *дєрга*, правда, з дещо відмінною семантикою; пор. ‘попона для коней’ [Шило, 105], ‘тертка терти картоплю’, ‘грубе рядно, яким укривали коня після важкої роботи, щоб повільно охолонув’, ‘ряднина, за допомогою якої переносять бур'ян з городу’ [Арк., I, 126], ‘жіночий шерстяний одяг чорного кольору подібний до запаски’, ‘ряднина із домотканого полотна’, ‘домотканий кольоровий килим, яким застеляють ліжко, ліжник’ [Лис., 65], ‘залізна щітка, якою очищають прядиво від костриці, терміття’ [Моск., 28]. Побутування в українських говорах фонетичного варіанта *дєрга* ‘ліжник’ – результат народноетимологічного зближення тюркізму з власними діалектними утвореннями від прасл. кореня *der-* < **dьrgati* ‘смикати’ [Ф, I, 500; Труб., 5, 221] *дєрг'аука* ‘велика дерев'яна щітка із залізними зубцями для чесання волокон коноплі або льону’, *дєрг'ати* ‘чесати волокно’ [Нег., 61]. У СУМі обидві форми подаються як архаїзми в одній словниковій статті: *дерга, джерга* ‘товста і груба тканина; рядно, покривало, килим’, ‘верхній жіночий одяг у вигляді плахти темного кольору’ [СУМ, II, 245], що не зовсім доцільно з точки зору етимології.

Бараниця ‘покривало з вичинених овечих шкур’ – суфіксальний дериват від іменника *баран*. За останнє століття спостерігаємо стрімке зменшення ареалу цієї назви, звуження його семантичного поля; пор. *бараниця* ‘вичинена овеча шкура’ [СУМ, I, 104]. Активно вживане у к. XIX – на початку XX ст. у західноукраїнських та центральноукраїнських говорах слово *бараниця* ‘овчина для укривання ног в дорогу’ [Жел., 13; Гр., I, 28] сьогодні збережено в окремих гуцульських говірках (див. ще [Гг, 21]).

Лексема *коц* (та її фонет. варіант *тодз* див. ще [Он., I, 178]) – основний репрезентант описуваної реалії у бойківському говорі. Назва відома ще гуцульським [ПГ, 84], буковинським; *коц* ‘одіяло; доріжка простелювати’ [ГБ, 77; Прокопенко, 434],

поліським; *коц'а* ‘ковдра’ [Грим., 77] ‘домотканий, переважно кольоровий килимок, яким застеляють ліжко, лаву’ [Лис., 105] та деяким центральноукраїнським говіркам, де *коц* – ‘килим’ [Гр., II, 295]. У всіх вказаних значеннях кваліфікується як ‘розмовне’ у [СУМ, IV, 312]. Відповідні форми слова присутні у низці слов'янських мов; пор. рос. *коца* ‘стрижений килим’ [Даль, II, 180], бр. діал. *коц* ‘килим’, п. *кос* ‘вовняна ковдра’, ч. ст. *кос* ‘довгий волохатий плащ’, нл. *kusa* ‘вид домотканого ковдри, попони’, слн. *kòc* ‘ковдра’ [ЕСУМ, III, 63]. Очевидно, це давнє спільнослов'янське запозичення з давньовірхньонімецької мови; пор. днв. *kozzo* ‘груба вовняна тканина, ковдра, одяг’, від якого походять свн. *kotze* id., нвн. *Kótze* ‘груба вовняна ковдра’ [ib. Vg., 242; Лопушан., 34].

Уживання назви *верєта* (*верєн'а*) у значенні ‘ковдра’ пояснюється тим, що через скрутне матеріальне становище асортимент хатнього начиння населення Карпат не відзначався багатством, у побуті одна й та сама річ служила і покривалом, і ковдрою, і простиралом, а з часом, втративши належний естетичний вигляд, використовувалася ще й у господарських потребах.

Інші назви *коўдра, коверец, од'їяло*, будучи основними репрезентантами інших реалій, становлять периферію цієї лексико-семантичної мікрогрупи.

5. Тепла ковдра на ваті: *коўдра, коўдр'а, п'анлан, п'оплан, од'їяло, ват'ана коўдр'а, в'атный п'оплан, дж'єрга*. Див. додаток, карта № 2.

Описувана реалія у побуті сільського населення з'явилася десь у II пол. XX століття, тому для її репрезентації вживається відносно невелика кількість назв, які поділили досліджувану територію по лінії гірського хребта на дві частини: західну та східну. Назва *п'анлан* (*п'оплан*) окупує західну частину, *коўдра* (*коўдр'а*) домінує у східній, в її ареалі фіксуємо також спорадичні вкраплення гуцульського *дж'єрга*.

Закарпатський ендемізм *п'анлан* досі не має остаточного витлумачення. Лінгвісти здебільшого пов'язують його з давньорус. *паполома* ‘покривало’, яке відоме ще поодиноким слов'янським мовам (пор. хорв. *п'опл'он* ‘ковдра’, слн. діал. *raplum* id.), і є давнім запозиченням з грецької мови; пор. сгр. *πάπλωμα* ‘покривало’, що утворене від дієслова *άπλος* ‘розгортаю’ [ЕСУМ, IV, 284]. Від грецької форми М. Фасмер виводить румунський відповідник *plăpomă* ‘стьобана ковдра’ [Ф, III, 202]. На українському діалектному ґрунті давньоруська назва *паполома* продовжується у поліс. формі *поп'она* ‘рядно для накривання коней; накидка для ліжка’ [Лис., 169], полт. *поп'інка* ‘покривала на коня’ [Сиз., 72]. Діалектологи ужгородської школи притримуються іншої точки зору: беручи до уваги тривалі мовні та культурні взаємини двох сусідніх народів, українського та угорського, закарпатське *п'анлан* вважають гунгаризмом; пор. угор. *raplan* ‘ковдра’ [Лиз.1970, 37], правдоподібно, останнє постало під впливом слов'янських форм.

Назва *коўдра* (та її фонетичні варіанти) займає майже весь україномовний континуум; пор. *ковдра* ‘у сільському побуті дуже щільне рядно, що слугує і ковдрою, і підстилкою замість матраца’ [Гр., II, 261], *ковор’і* ‘ковдра’ [Нег., 95; Жел., 354; Он., I, 363], *кодр’а* ‘товста пряжа, грубе товсте рядно, виткане із товстої пряжі’ [Сиз., 44], *кодра* ‘домоткана товста ряднина’ [Лис., 100], *кодри* мн. ‘вузенькі смужечки старої матерії, зшиті одна з одною вздовж і змотані в клубок; із самої кодри роблять підстилки’ [Моск., 42], і є літературною нормою; *ковдра* ‘тепле вкривало, звичайно на ваті, яким люди накриваються в постелі’ [СУМ, IV, 203]. Вважається запозиченням з польської мови; пор. п. *koldra* ‘ковдра, покривало для ліжка, столу, на стіну, підлогу’, котре, як і ч. ст. *koltra* ‘завіса, ковдра, покривало для ліжка’, слц. діал. *koltra* ‘завіса, покривало’, слн. діал. *kolter* id., походить від іт. ст. *koltra* ‘покриття, покривало’, що зводиться до лат. *culcita* ‘подушка, матрац’ [ЕСУМ, II, 482]. А. Брюкнер, розтлумачуючи етимологію польського *koldra*, що фіксується у джерелах з XIV ст., акцентує на німецькомовному посередництві; пор. нім. *Kolter* [Вг., 247].

У значенні ‘фабрична ковдра’, ‘тонка шерстяна ковдра’ лексема *одійало* спорадично засвідчена також у поліських говірках [Арк., II, 9; ПрП, 141]. Українськими говорами назва засвоєна під впливом літературної мови; пор. *одіяло* ‘ковдра’ [СУМ, V, 631], у яку потрапила з російської; рос. *одеяло* – похідне від др. *одеяти* ‘одягати’ [ЕСУМ, IV, 160; Ф, III, 121].

ДО ‘матеріал виготовлення’ на лексичному рівні реалізувався у прикметникові, який, будучи залежним компонентом описових назв *ват’ана коўдр’а*, *ватный поплан*, конкретизує зміст головного слова.

6. Перина, ковдра, наповнена гусячим пір’ям: *періна*, *пéре’на*, *пéрина*, *пáрна*, *доўга пáрна*, *велі́ка пáрна*, *гус’ача пáрна*, *дун’га*, *дун’а*, *дúна*. Див. додаток, карта № 1; Лиз. 1970, к. 111, ДЛАЗО, II, к. 158.

Ізгласа слова *періна* продовжується у надністрянських; пор. *пирі́на* ‘т.с.’ [Шило, 200] та буковинських говірках на території Румунії; *пері́на* ‘тс., пухівка’ [ГБ, 197; ГМ, 356]. Фіксується лексикографічними джерелами з II пол. XIX ст.: *перина* ‘мешок, наволока во всю кровать, набитая мелким пером, пуховик’ [Даль, III, 102; Жел., 628], як нормативне наводиться у [СУМ, 6, 324]; пор. *пері́на* ‘довгастий мішок з пір’ям або пухом, на якому сплять або яким укриваються’. Правдоподібно, це спільнослов’янський суфіксальний дериват від прасл. **pero* пов’язаного з **perti* ‘перти’, що споріднене з лит. *sparnas* ‘крило’ та виводиться від і.е. основи **pet-* ‘літати’ [ЕСУМ, IV, 352; Рудн, II, 904]. Зазначимо, що у досліджуваній місцевості перина використовується для вкривання, а не для покриття ліжка, як на сході України [Гр., III, 146]. Акцентний варіант *пéре’на* в ужанських говірках розвинувся під впливом південнолемківських говорів Словаччини.

У досліджуваних говірках слово *дун’га* вважають запозиченням з угорської мови; пор. угор. *dunyha* ‘перина’ [ДЛАЗО, II, к. 158; Лиз1970, 37], останнє в свою чергу, очевидно, засвоєне зі слов’янських мов; пор. пол. діал. *duchna*, *ducha* ‘велика подушка, перина; нічний пуховий очіпок’, чес. діал. *duchna* ‘перина’, слц. *duchna*, *duchňa*, хорват. *дуња*, *духња* ‘т.с.’ [ЕСУМ, I, 145]. Пізнішою вважає Й.О. Дзензелівський назву *дúнна* (> *дúна*) – результат прогресивної асиміляції форми *дун’га*. Не виключено також, що у говірках Тячівщини *дúнна* – германізм, позаяк ареал назви охоплює територію, де компактно проживає німецькомовне населення (с. Тарасівка, Усть-Чорна, Руська Мокра Тячів. р.); пор. нвн. *Dune* ‘пух, пушинка’, нн. *düne*, снн. *dün(e)* id., що споріднені з прасл. **duti* ‘дути’ [ЕСУМ, I, 145; Ф, I, 554–555].

У центральній частині закарпатського говору словом *пáрна* позначаються перина та подушка. При потребі ідентифікації цих двох реалій у мовленні використовують описові назви, залежний компонент яких є носієм основної диференційної ознаки ‘розмір’: *кúрта пáрна* – подушка, *доўга (велі́ка) пáрна* – перина. Якісні характеристики денотата, як і в попередньому випадку, реалізуються етимологічно прозорим прикметником складної назви, який вказує на матеріал виготовлення реалії: *гус’ача пáрна* ‘перина вищого гатунку, наповнена гусячим пухом’. Специфічних назв, якими б іменувалися перини нижчого якості, наповнені обдертим качиним пір’ям (*дúр’ганим пір’ям*), в обстежених говірках не виявлено.

7. Покривало, яким накривають ліжко: *покровец’*, *покрóвыц’*, *покры’виц’*, *покрóвец’*, *покрóвиц’*, *покривáло*, *покрывáло* *покривáдло*, *плáхта*, *верéта*, *ве’лáх*, *коц*, *тодз*, *káпа*, *коўдра*, *обрúс*, *дивандéка*, *дивандéк*, *од’ійало*, *джерéга*, *л’іжник*, *лі’жник*, *р’адно́*, *скáтер’т’*. Див. додаток, карта № 5.

Етимологічно прозорі власне діалектні деривати *покровец’* (*покрóвыц’*, *покры’виц’*, *покрóвец’*, *покрóвиц’*), *покривáло* (*покрывáло*), *покривáдло*, вказуючи на первинне функціональне навантаження описуваної реалії, є головними і найбільш уживаними репрезентантами описуваної реалії. На всьому обстеженому обширі вони організують суцільний континуум, у межах якого інші острівні ареали формують номени *коц*, *тодз*, *плáхта* або виступають поодинокі вкраплення *káпа*, *коўдра*, *обрúс*, *скáтер’т’*. Так, у центральній частині закарпатського говору локалізуються *ве’лáх* та *дивандéк*, які протиставляються назві *покрóвиц’* на основі ДО ‘зовнішній вигляд’. За словами респондентів, *покрóвиц’ май простый, однотóн’ий, по крайáх із двома тоўстыми прúтами впопéрек*, тоді як *ве’лáх* – покривало *магазин’о́е, парáдно́е, із коси́ц’ами, мош стелі́ти на вба бóкы* (с. Білки Иршав.). Вищеназвана ДО втілюється також в опозиції *верéта* ‘чорно-б’іла або у кол’оров’і полóски; пúшча, будéн’а булá із л’óну, конопéл’, бо багáто вирóшчували конопéл’ – л’іжник ‘св’атков’а верéта, шерс’т’áна, бо шéрс’т’ дóрого, (нею) застел’áли пóс’т’іл’ (с. Солотвин Ів.-Фр.), на прикла-

ді якої виявляється прихована сема 'матеріал виготовлення'.

Дивандék та морфологічний варіант *дивандéка* ж.р. – паралельні закарпатсько-бойківські утворення, що виникли в результаті контамінації слів *диван* 'рід великих м'яких меблів для сидіння і лежання' [СУМ, II, 270] і діал. *дéка* 'покривало'. Останнє в обстежених говірках, розширюючи спеціалізоване значення 'те, чим покривають', вживається ще як 'скатерка, церата' і, очевидно, запозичене через посередництво польської, чеської або словацької мов; пор. п. *deka* 'покривало, попона', діал. *dek* 'покривало', ч., слц., нл. *deka* id., полаб. *dek* 'дах', хорв. *дека* 'покривало', слн. *déka* id., з німецької; н. *Décke* 'покришка, покривало, верхня частина', що пов'язане з *décken* 'покривати' [ЕСУМ, II, 25]. Словником української мови *дéка* нормативно закріплене тільки у значенні 'частина корпусу (коробки) струнних та інших музичних інструментів, що відбиває і посилює звук', 'деталь молотильного апарату у молотарки, комбайна, підбарабанник' [СУМ, II, 232]. За даними словників, назви *дивандék*, *дивандéка* в українських говорах за межами Карпат не побутують. Щоправда, „Словником західнополіських говірок” реєструється вживання лексеми *дивán* з подібним семантичним навантаженням 'тканий килим': *ўс'у зiмy ткáли дивáні* [Арк., I, 131].

На території гуцульського говору в ареалі домінуючих назв *покривáло*, *л'їжник* спорадично виступають *обрўс* або *скáтер'т*, які у значенні 'скатерка' охоплюють загальноукраїнський діалектний простір [АУМ, I, к. 294; II, к. 64; III, к. 73]. Значення 'покривало', що з'явилося внаслідок розвитку архісеми 'полотно', у семантичному полі репрезентантів *обрўс*, *скáтер'т* належить до маргінальних і зустрічається в українських говорах украй рідко; пор. *обрўс* 'простирало' в поодиноких бойківських говірках [Он., II, 11-12].

Під впливом наддністрянських говірок на маргіналі північно-східної частини гуцульських говірок в обширі домінуючої назви *верéта* нерегулярно виступає номен *káна*. Його ареал охоплює наддністрянські; *káна* 'покривало на ліжко, капюшон' [Шило, 136], волинські; 'покривало на ліжко' [Корз., 135], поліські говірки; 'тюлеве покривало', 'фабричне покривало на ліжко, котре стелиться поверх ковдри' [Арк., I, 209; Грим., 59; Лис., 90; ПрП, 141], і входить до загальнослов'янського мовного простору; пор. рос. діал., бр. *káна* 'шапка, кашкет; покривало', 'покривалло', п. *kara* 'тс., верхній літургійний одяг', ч. *káre* 'відлога, плащ з відлогою', слц. діал. *kara* id., вл., нл., *kapa* 'чепець, каптур, сюртук', м., хорв., болг. діал. *káна* 'шапка, ковпак', слн. *kapa* id. [ЕСУМ, II, 368]. В українській мові це слово потрапило через посередництво польської мови з пізньолатинської; лат. *sappa* 'вид чоловічого убору, плащ з відлогою; вид світського і чернечого одягу' [ib.; Ф, II, 183; Вг., 217]. У писемних пам'ятках, за свідченням Г. Войтів, вперше зафіксоване із середини XVII ст. у реєстрах косте-

льного майна м. Луцька [Войтів, 62], послідовно наводиться лексикографічними джерелами II пол. XIX – поч. XX ст.; пор. *káна* 'покривало, попона', 'капюшон', 'капот шапки' [Даль, II, 86; Жел., 333; Гр., II, 216], та уже у реєстрі СУМу відсутнє, а найсучаснішим тлумачним словником подається тільки його омонім – математичний термін [ВТССУМ, 527].

Зіставлення наших записів з відповідними частинами словника М. Негрича [Нег., 88] переконує, що ареал запозиченої назви *káна* за останні десятиліття суттєво зменшився на користь притаманних гуцульському говору репрезентантів цієї реалії *вéрета*, *покривáло*.

До питомих назва цієї мікрогрупи належить *р'адно́*, яка у гуцульському говорі частіше вживається для іменування домотканого грубого полотна із різнокольоровими смугами, що використовується у господарських потребах. Прихована сема 'спосіб ткання', ймовірно, сприяла метонімічному розвитку значення слова: *р'адно́* 'домоткане полотно' – 'полотно, виткане різнокольоровими смугами' – 'поривало із поперечними смугами' – 'будь-яке покривало для ліжка'. У значенні 'грубе домоткане полотно застеляти ліжко' здебільшого вживається у наддністрянських [Шило, 223] та поліських говірках [Грим., 142; Арк., II, 112; ПрП, 139; Лис., 182] і закріплюється як нормативне у літературній мові; пор. *рядно́* 'вид простирадла або покривала з ряднини' [СУМ, VIII, 923-924].

Аналіз назв постільних речей в українських карпатських говорах засвідчує, що ця тематична група об'єднує слова у чітку систему, у складі якої на підставі спільності основних сем 'матеріал виготовлення', 'спосіб виготовлення', 'функціональне призначення' виділяються окремі семантичні мікрогрупи.

Основну частину цієї лексичної групи складають слова, утворені засобами української мови: від основ слов'янського походження – *барани́ця*, *заго́ловок*, *заго́лоу́чик*, *л'їжник*, *поду́шка*, *поду́шчи́на*, *поду́шечка*, *покрóвец'*, *покрóвиц'*, *покрý'ве'ц'*, *покривáло*, *ўкривáло*, *р'адно́*, *соломія́ник*, *соломія́нік*, *соломія́н'ік*, *с'ін:ик*, *скáтер'т*; від основ іншомовного походження – *дивáнка*, *па́рnoch'ка*, *парні́на*, *парн'ўх*, *йáс'ічок*.

До запозичень відносимо лексеми *дж'éрга*, *тодз*, *коц*, *кобóдра*, *од'їя́ло*, *па́план*, *по́план*, *па́рна*, *стружáк*, *солможáк*, *йáсик*, *йáс'ік*, якими в досліджуваних говорах в основному позначають відносно нові реалії, що ввійшли до побуту населення Карпат на поч. XX ст. під впливом культурно-економічних взаємин з сусідніми народами.

Основна частина описаної лексики належить до розряду активно вживаної, проте зустрічаємо й такі, що на даний момент характеризується зниженою частотою вживання, втрачають семантичне навантаження та переходять до складу пасивної лексики.

Література

- Арк.* – Аркушин Г.Л. Словник західнополіських говірок: У 2 т. – Луцьк, 2000.
- АУМ* – Атлас української мови: У 3 т. – К.: Наук. думка, 1984–2001.
- Бичко* – Бичко З.М. Діалектна лексика Опілля. – Львів: Фенікс, 1997. – 137 с.
- Бодник* – Бодник А.А. Народная терминология сукноделия Западного Прикарпатья и Закарпатья-Бойковщины // Симпозиум по проблемам карпатского языкознания: Тезисы док. и сообщ. – М., 1973. – С. 8–9.
- Ващенко* – Ващенко В.С. Про наростання нового в лексиці говорів Наддніпрянщини // Праці XI республіканської діалектологічної наради. – К., 1965. – С. 80–89.
- Войтів* – Войтів Г. Група слів зі значенням ‘скатерть’ в українській мові // Українська історична та діалектна лексика: Зб. наук. праць. – Львів, 2007. – Вип. 5. – С. 53–66.
- ВТССУМ* – Великий тлумачний словник сучасної української мови. – К.; Ірпінь: Перун, 2003.
- ВхБ.* – Верхратський І. Говір батюків // Збірник філологічної секції НТШ. – Т. XV. – Львів, 1912. – 310 с.
- ВхГл.* – Верхратський І. Про говір галицьких лемків // Збірник філологічної секції НТШ. – Т. V. – Львів, 1902.
- ВхЗн.* – Верхратський І. Знадоби до пізнання угорсько-руських говорів. – Ч. 1. Говори з наголосом джигимим. – Львів, 1899. – 276 с.; Ч. 2. – Говори з наголосом сталим. – Львів, 1901. – 280 с.
- Гз* – Гуцульські говірки: Короткий словник. – Львів, 1997.
- ГБ* – Горбач О. Південнобуковинська гуцульська говірка с. Бродина, пов. Радівці // Горбач О. Зібрані статті. VIII. Історія мови. Діалектологія. Лексикологія. – Мюнхен, 1997 (фотопередрук). – С. 136–238.
- ГМ* – Горбач О. Південна буковинсько-покутська говірка с. Милимовець бл. Радовець // Там само. – С. 324–373.
- ГП* – Горбач О. Марамороська говірка й словник села Поляни над р. Русковою (Румунія) // Там само. – С. 276–322.
- Гр.* – Словарь української мови / За ред. Б.Д. Грінченка. – К., 1907–1909. – Т. I–IV.
- Грим.* – Гримашевич Г.І. Словник назв одягу та взуття середньополіських і суміжних говірок. – Житомир, 2002. – 184 с.
- Даль* – Даль В. Толковий словарь живого великоруського языка. – М., 1955. – Т. I–IV.
- Дзедзелівський* – Дзедзелівський Й.О. До питання про мадяризм у говорах Закарпатської області (На матеріалах “Лінгвістичного атласу”, ч. I) // Доповіді та повідомлення УжДУ: Серія філол. – Ужгород, 1958. – Вип. 3. – С. 61–65.
- ЕСУМ* – Етимологічний словник української мови: У 7 т. – К., 1982–2006. – Т. I–V.
- Жел.* – Малоруско-німецький словарь. Уложили Є. Желехівський і С. Недільський. – Львів, 1886.
- Корз.* – Корзонюк М.М. Матеріали до словника західноволинських говірок // Українська діалектна лексика. – К.: Наук. думка, 1987. – С. 62–267.
- ЛАЗО* – Дзедзелівський Й.О. Лінгвістичний атлас українських народних говорів Закарпатської області Української РСР (України): Лексика. – Ужгород, 1958–1993. – Ч. 1–3.
- Лизанець* – Лизанець П.М. Україно-угорські культурно-побутові взаємини (На матеріалі назв народного одягу Закарпаття) // Культура і побут населення Українських Карпат: Матеріали респ. наук. конф. – Ужгород, 1973. – С. 208–216.
- Лиз1970* – Лизанець П.М. Угорсько-українські міжмовні контакти (На матеріалі угорських говорів Закарпаття): Конспект лекцій. – Ужгород, 1970. – 250 с.
- Лис.* – Лисенко П.С. Словник поліських говорів. – К.: Наук. думка, 1974. – 260 с.
- Лопушанс.* – Лопушанський В., Пиц П. Німецькомовні лексичні запозичення у говорах Західної України. – Дрогобич: Відродження, 2000. – 68 с.
- Моск.* – Москаленко А.А. Словник діалектизмів українських говірок Одеської області (До IV Міжнародного з’їзду славистів). – Одеса, 1958. – 80 с.
- Нег.* – Негрич М. Скарби гуцульського говору: Березові. – Львів, 2008. – 224 с.
- Он.* – Онишкевич М.Й. Словник бойківських говірок: У 2 т. – К., 1984.
- ПГ* – Піпаш Ю., Галас Б. Матеріали до Словника гуцульських говірок (Косівська Поляна і Росішка Рахівського району). – Ужгород, 2005.
- Піцура 2008* – Піцура Т. Назви хатніх речей в українських говорах Карпат (стан вивчення, склад, структурна організація) // Сучасні проблеми мовознавства та літературознавства (Збірник наукових праць). Українська діалектна лексика як об’єкт словникарства та лінгвогеографії. До 100-річчя М.А. Грицака / Відп. ред. І.В. Сабадош. – Ужгород, 2008. – Вип. 12. – С. 168–171.
- Прокопенко* – Прокопенко В.А. Областной словарь буковинских говоров // Карпатская диалектология и ономастика. – М.: Наука, 1972. – С. 411–478.
- ПрП* – Назви одягу та взуття правобережного Полісся / За ред. проф. М.В. Никончука. – Житомир, 1998. – 230 с.
- Сиз.* – Сизько А.Т. Словник діалектної лексики говірок сіл південно-східної Полтавщини: Навч. посібник. – Дніпропетровськ, 1990. – 100 с.

- ССтУМ* – Словник староукраїнської мови XIV–XV ст.: В 2 т. – К.: Наукова думка, 1977–1978.
- СУМ* – Словник української мови: В 11 т. – К., 1970 – 1980. – Т. I–XI.
- Труб.* – Этимологический словарь славянских языков. Праславянский лексический фонд / Под ред. О.В. Трубачева. – М.: Наука, 1978. – Вып. 5.
- УТР* – Павлюк М., Робчук І. Українські говори Румунії. – Едмонтон; Львів; Нью-Йорк; Торонто, 2003. – 784 с. + XVI.
- УУС* – Угорсько-український словник / За ред. проф. П.М. Лизанця. – Ужгород, 2001. – 800 с.
- Ф* – Фасмер М. Этимологический словарь русского языка: В 4 т. – М., 1963–1974. – Т. I–V.
- Федоровська* – Федоровська І.О. Из спостережень над тюркською лексикою у говірках середнього Полісся (ковйор, килим, диван) // Структура і розвиток українських говорів на сучасному етапі. XV респ. діал. нарада: Тези доп. і повід. – Житомир, 1983. – С. 230–231.
- Циг.* – Циганенко Г.П. Этимологический словарь русского языка. К., 1989. – 511 с.
- Черн.* – Черных П.Я. Историко-этимологический словарь современного русского языка: В 2 т. – М., 1999.
- Шило* – Шило Г. Наддністрянський регіональний словник. – Львів; Нью-Йорк, 2008. – 288 с.
- Br.* – Brückner A. Słownik etymologiczny języka polskiego. – Warszawa, 1970. – 806 s.
- Rudn.* – Rudnycky J. An etymological dictionary of Ukrainian language. – Winnipeg, 1962– 1982. – Vol. I–II.

Список населених пунктів у мережі карт

1. Старява Старосамбірського району Львівської обл.
2. Велика Лінина Старосамбірського району Львівської обл.
3. Топільниця Старосамбірського району Львівської обл.
4. Містковичі Самбірського району Львівської обл.
5. Дорожів Дрогобицького району Львівської обл.
6. Хащів Турківського району Львівської обл.
7. Боберка Турківського району Львівської обл.
8. Залокоть Дрогобицького району Львівської обл.
9. Урич Сколівського району Львівської обл.
10. Великі Дідушичі Стрийського району Львівської обл.
11. Кострино Великоберезнянського району Закарпатської обл.
12. Ставне Великоберезнянського району Закарпатської обл.
13. Либохора Турківського району Львівської обл.
14. Нижнє Висоцьке Турківського району Львівської обл.
15. Красне Турківського району Львівської обл.
16. Задільське Сколівського району Львівської обл.
17. Коростів Сколівського району Львівської обл.
18. Кам'янка Сколівського району Львівської обл.
19. Ліпа Долинського району Івано-Франківської обл.
20. Великий Березний Великоберезнянського району Закарпатської обл.
21. Мирча Великоберезнянського району Закарпатської обл.
22. Буківцьово Великоберезнянського району Закарпатської обл.
23. Розтока Воловецького району Закарпатської обл.
24. Гусине Турківського району Львівської обл.
25. Кривка Турківського району Львівської обл.
26. Латірка Воловецького району Закарпатської обл.
27. Нагірне Сколівського району Львівської обл.
28. Ілемня Рожнятівського району Івано-Франківської обл.
29. Новоселиця Перечинського району Закарпатської обл.
30. Ворочєво Перечинського району Закарпатської обл.
31. Дубриничі Перечинського району Закарпатської обл.
32. Тур'ї-Ремети Перечинського району Закарпатської обл.
33. Зарічєво Перечинського району Закарпатської обл.
34. Порошково Перечинського району Закарпатської обл.
35. Задільське Воловецького району Закарпатської обл.
36. Тишів Воловецького району Закарпатської обл.
37. Нижні Ворота Воловецького району Закарпатської обл.
38. Лази Воловецького району Закарпатської обл.
39. Подобовець Міжгірського району Закарпатської обл.
40. Пилипець Міжгірського району Закарпатської обл.
41. Верхній Студений Міжгірського району Закарпатської обл.
42. Голятин Міжгірського району Закарпатської обл.
43. Майдан Міжгірського району Закарпатської обл.
44. Новоселиця Міжгірського району Закарпатської обл.
45. Мислівка Долинського району Івано-Франківської обл.

46. Синевирська Поляна Міжгірського району Закарпатської обл.
47. Осмолода Рожнятівського району Івано-Франківської обл.
48. Міжгір'я Богородчанського району Івано-Франківської обл.
49. Солотвин Богородчанського району Івано-Франківської обл.
50. Голосків Коломийського району Івано-Франківської обл.
51. Баранинці Ужгородського району Закарпатської обл.
52. Лінці Ужгородського району Закарпатської обл.
53. Яроч Ужгородського району Закарпатської обл.
54. Пацканьово Ужгородського району Закарпатської обл.
55. Кальчів Мукачівського району Закарпатської обл.
56. Бобовище Мукачівського району Закарпатської обл.
57. Голубине Свалявського району Закарпатської обл.
58. Душино Свалявського району Закарпатської обл.
59. Березники Свалявського району Закарпатської обл.
60. Річка Міжгірського району Закарпатської обл.
61. Демічево Ужгородського району Закарпатської обл.
62. Дубрівка Ужгородського району Закарпатської обл.
63. Зняцево Мукачівського району Закарпатської обл.
64. Горонда Мукачівського району Закарпатської обл.
65. Кольчино Мукачівського району Закарпатської обл.
66. Лецовиця Мукачівського району Закарпатської обл.
67. Доробратово Іршавського району Закарпатської обл.
68. Чорний Потік Іршавського району Закарпатської обл.
69. Білки Іршавського району Закарпатської обл.
70. Кушниця Іршавського району Закарпатської обл.
71. Довге Іршавського району Закарпатської обл.
72. Горінчево Хустського району Закарпатської обл.
73. Колочава Міжгірського району Закарпатської обл.
74. Усть-Чорна Тячівського району Закарпатської обл.
75. Зелена Надвірнянського району Івано-Франківської обл.
76. Татарів Надвірнянського району Івано-Франківської обл.
77. Білі Ослави Надвірнянського району Івано-Франківської обл.
78. Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської обл.
79. Прокурава Косівського району Івано-Франківської обл.
80. Карапчів Вижницького району Чернівецької обл.
81. Квасово Берегівського району Закарпатської обл.
82. Нижні Ремети Берегівського району Закарпатської обл.
83. Олешник Виноградівського району Закарпатської обл.
84. Велика Копаня Виноградівського району Закарпатської обл.
85. Крива Хустського району Закарпатської обл.
86. Імстичево Іршавського району Закарпатської обл.
87. Тарасівка Тячівського району Закарпатської обл.
88. Білин Рахівського району Закарпатської обл.
89. Чорна Тиса Рахівського району Закарпатської обл.
90. Кривопілля Верховинського району Івано-Франківської обл.
91. Яворів Косівського району Івано-Франківської обл.
92. Розтоки Путильського району Чернівецької обл.
93. Виженка Вижницького району Чернівецької обл.
94. Долішній Шепіт Вижницького району Чернівецької обл.
95. Мигове Вижницького району Чернівецької обл.
96. Банилів-Підгірний Сторожинецького району Чернівецької обл.
97. Тросник Виноградівського району Закарпатської обл.
98. Велятино Хустського району Закарпатської обл.
99. Вишково Хустського району Закарпатської обл.
100. Добрянське Тячівського району Закарпатської обл.
101. Великий Бичків Рахівського району Закарпатської обл.
102. Косівська Поляна Рахівського району Закарпатської обл.
103. Ділове Рахівського району Закарпатської обл.
104. Богдан Рахівського району Закарпатської обл.
105. Зелене Верховинського району Івано-Франківської обл.
106. Плоска Путильського району Чернівецької обл.
107. Шепіт Путильського району Чернівецької обл.

Додаток

